

• TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO.

QUỖ XUNG TỘI

MA VĂN LIÊU

Kỳ 5

Sau khi nghe ông Lục lượng nói giáo xứ này cũ kỹ, tôi để ý thấy đúng. Đúng nhất là cũ kỹ về phong hóa. Giáo xứ còn giữ những phong tục cổ xưa như đàn ông mặc áo dài đen, phụ nữ trẻ để cả hai vú trần trước mặt nhiều người khi cho con bú dù trước hay ngay sau đó lại tỏ ra rất ý tứ, kín đáo và e thẹn, việc “*giữ linh hồn*” rùng rợn đến nỗi người hấp hối, theo tôi, có thể chết nhanh vì sợ hơn là vì bệnh, hiện tượng gì cũng được giải thích theo chiều hướng bùa ngải, quỷ ma, *Chúa phạt, Đức Mẹ vắn cổ*... Câu chuyện sau đây có thể minh họa phần nào tính cũ kỹ về phong tục, tập quán và nếp sống của họ đạo.

Sáng chiều đều đặn mỗi ngày có một người đàn bà sáng mắt dắt theo cô con gái khiếm thị tuổi trạc hai mươi đến ba mươi, thân hình nầy nở... đi nhà thờ. Họ đến nhà thờ hầu như luôn đúng vào lúc tôi từ nhà xứ đi qua. Ban đầu người mẹ chào tôi, còn cô gái hơi cúi đầu bên lên. Dần dần cô gái bạo dạn chào tôi còn nhanh trước hơn cả người mẹ do khả năng linh cảm nhạy bén của người khiếm thị bẩm sinh và chào với vẻ vui tươi lạ lùng... tôi luôn đáp lại lời chào bằng những câu hỏi thân tình vui vẻ. Vì tôi có biết một ít nghề thuốc Nam như thăm mạch, đốt tiêm bực, chữa người bị thông phong, nấu các loại dầu trị bệnh, hốt vại ba loại thuốc thang trị bệnh thời tiết... và ít hiểu biết vặt về huyệt đạo nên ra tay giúp quý ông quý bà ở dưới nhà bếp khá kết quả, được giáo dân đồn đãi. Một hôm người mẹ ấy nài nỉ tôi đến giúp con gái khiếm thị của bà đang bệnh. Tôi xin phép và cha sở đồng ý. Sau giờ chầu phép lành chiều tôi tranh thủ đi ngay cho kịp về ăn tối, cha sở cho một ông Giáp việc (*người trong Ban Hành giáo*) đi cùng. Tôi vào buồng ngồi trên chiếc ghế nhỏ kê cạnh giường cô gái để bắt mạch, ông Giáp việc và người mẹ ở bên ngoài ngăn cách bằng một bức màn nhỏ mỏng. Khi tôi đang bắt mạch, thỉnh linh cô gái bật ngồi dậy, chồm lên, hai tay ôm chặt cổ tôi bằng một sức mạnh không thể kháng cự nổi. Tôi kêu lên *Cái gì vậy? Cái gì vậy?* ông Giáp việc và người mẹ xông vào gỡ tay cô gái ra, nhưng cả hai thất bại vì càng cố gỡ, hai tay cô gái càng xiết cổ tôi chặt đến muốn nghẹt thở, mặt cô gái chà vào mặt tôi, sẵn đà người mẹ nắm chân lôi ra, đôi chân cô gái lừa được thế kẹp chặt vào một đùi phải của tôi, rồi giăng co trong tư thế đó, cô gái giẫy dựa rên rì như sắp chết đến nơi. Ông Giáp việc tay thì tháo tháo gỡ gỡ miệng thì kêu *Giêsu Maria Giuse* liên hồi kỳ trận. Sau một lúc không xong, ông chạy ra đường kêu vài người đến giúp. Hai hay ba người nữa đến, kẻ kêu tên Chúa, người lấy sách kinh Mục lục đập phành phạch lên đầu cô gái, người khác rảy nước thánh lia lia lên hai chúng tôi đang quằn quại... nhiều đến ướt cả người, mục đích để xua trừ ma quỷ. Đến một lúc nào đó tôi không nhớ, cô gái bỗng giật giật cả người, miệng thở hào hển rồi từ từ nhào người ra, mềm nhũn như cọng bún buông tôi ra để nằm vật xuống giường, đôi mắt nhắm nghiền như người sắp chết. Vì nghề thuốc âm ớ chẳng tới đâu, nên tôi hoảng sợ và cuống quít không biết phải làm gì, nhưng mọi người có mặt thì cho rằng kêu Chúa và rảy nước thánh thế là kết quả, họ dìu tôi đang tóc tai bù xù, quần áo xộc xệch như quân binh vừa thất trận... ra bàn thờ để cùng nhau đọc kinh *Tôi thân Rất Thánh Thiên thần*.

Ngày hôm sau tin đồn rùm beng lên trong cả họ đạo *con Nhung quỷ ám, con Nhung thành tinh, thành quỷ*... với đủ mọi tình tiết éo le và giật gân nghe đến chết khiếp. Trong khi mọi người rùng mình ghê sợ thì tôi, ký ức và linh tính chẳng cho một cảm giác gì hãi sợ, trái lại chỉ đơn thuần một cảm giác là lạ khi bỗng dung cả thân hình con gái đồ sộ, mềm mại và nóng rực phủ chụp lên người từ trên xuống dưới.

Thương thay! Từ đó không thấy hai mẹ con cô gái khiếm thị ấy đến nhà thờ nữa có lẽ vì quan niệm cũ kỹ, phán quyết nặng nề đã chôn và vùi họ, hai phụ nữ vốn cô đơn-không chồng-vắng

cha, và hoàn cảnh sẽ còn cô đơn hơn nữa.

Cha sở bảo tôi kể lại mọi chuyện. Nghe xong cha trầm ngâm một lúc rồi dặn:

- Sau này bất cứ đi đâu, làm gì, con nên giữ chiếc áo dòng. Chẳng gì! Đó trước tiên là dấu hiệu của những người tình nguyện theo Chúa.

Lúc đó tôi không hiểu hết ý cha, vì mãi nghĩ mình phạm lỗi tu sĩ: khi đi ra ngoài không mặc áo dòng. Sau này tôi mới hiểu được ý cha muốn khuyên chiếc áo dòng như hàng rào có thể giúp ngăn chặn một số hiểm nguy cho đời tu trì.

Vào một đêm sau đó hai hôm, cha sở kể tiếp:

Ông Lục lượng nói:

- Chúng ta làm cho giáo dân của ông cũ kỹ như một cỗ máy già nua rỉ sét, tâm hồn họ không có khả năng đón nhận điều gì mới. Vì “bình cũ không chứa được rượu mới”! Họ không thể đón nhận Phúc âm và mọi điều Phúc âm dạy mà Chúa muốn, cũng chính là họ sẽ không đón nhận được ơn Cứu độ dù họ đang ở kề bên chính kho báu quý giá vô song là Phúc âm.

Tôi hỏi:

- Chính các ông cũng cũ kỹ chớ nói chi ai! Cứ chống Đức Chúa Trời và cứ làm tình làm tội con người chúng tôi để phản nghịch cùng Chúa!

Ông Lục lượng trả lời:

- Đó là bản tính của Chúng ta rồi! Trong khi hoàn vũ đổi mới hằng giây, Thiên Chúa sáng tạo hằng tích tắc, thì Chúng ta kéo ngược trở lại bằng mọi cách. Rất đông con người đang tiếp sức Chúng ta.

Tôi hỏi:

- Ông có thể nói rõ ra hơn được không, vì tôi học hết Lý đoán, chưa bao giờ nghe tới cũ kỹ là xấu...

Ông Lục lượng cười to:

- Con người các ông làm to! Chỗ hiểm yếu thì bỏ liều, nơi chẳng đáng thì cố làm cho to chuyện. Tôi sẽ kể ông nghe vài thí dụ nhỏ, đó là gia đình ông hương Tú Kỳ ở xóm Trên (ông Kỳ đỗ Tú tài, giữ chức hương cả thời 1945-1950, mọi người đã quen gọi thế dù nay chẳng có quyền hành gì; giàu có và rất được nể trọng). Ông ấy luôn tự hào về vốn kiến thức cũ kỹ của mình, ông ấy dạy con theo hướng cũ, ông ấy tự hào về danh dự rỗng tuếch, ông ấy không học hỏi thêm, đến nhà thờ ông ấy chỉ tìm tiếng chào hỏi, câu khen tặng, đi họp hành, tiệc tùng, ma chay, giỗ ly... ông ấy luôn khoe những thứ cũ kỹ như gia phong, nề nếp, thành tích xưa, kinh nghiệm cũ... Càng cao tuổi, ông ấy càng bám víu sự cũ kỹ để ẩn núp và tự bảo vệ đến vợ con cháu chắt họ hàng không ai có thể xâm phạm nói chi đến hàng xóm láng giềng. Cùng một cách đó, Chúng ta đã khiến bọn Pharisêu ngày xưa đóng đinh cả Con Thiên Chúa chứ đừng nói đến ông hương Tú Kỳ sẽ hư mất.

Thấy tôi vẫn chưa hiểu lắm, ông Lục lượng nêu thêm thí dụ:

- Ông cứ nghĩ sự cũ kỹ đã giết chết ông Galilê (nhà bác học quả quyết trái đất quay quanh mặt trời khiến Giáo hội trừng phạt), bà Jeanne d'Arc (thánh nữ người Pháp bị tòa án Giáo hội lúc đó tuyên án thiêu sống), làm Lutherô ly giáo, làm Giáo hội Công giáo chia rẽ, làm một số tôn giáo lớn trở nên cuồng tín đến phi luân...

Ông Lục lượng cười khẩy:

- Chẳng lẽ Chúng ta mà lại giảng cho ông tất cả để ông hiểu hay sao? Nói chung, cũ kỹ là tử huyệt có thể khai thác mãi để đánh đổ loài người. Vatican luôn có thói quen bầu lên những người có tinh thần đổi mới... làm giáo hoàng, rồi sau đó trối họ lại không cho họ đổi mới. Đó là công thức hành động của Chúng ta. Tuy nhiên cũng có lần Chúng ta phát hoảng lên khi ông Gioan Hai Mười Ba và ông Phaolô Sáu tổ chức công đồng, nhưng hoảng là thừa! Vì công đồng đến nay vẫn chưa làm gì để đổi mới Giáo hội. Nói tóm, ông đã hiểu thế nào là cũ kỹ và sự nguy hiểm của nó. Chúng ta biết rằng về chuyện này, có nói ông cũng chẳng làm gì được vì nhiều guồng máy đồ sộ của loài người các ông sẽ vẫn còn nặng nề và cũ kỹ..

Ông Lục lượng giống như thờ ra khoan khoái và kêu lên:

- Hoan nghênh sự cũ kỹ! Chúng ta còn khai thác nó lâu dài để kéo con người ù lỳ và làm hư công trình Cứu độ của ông Chúa Ngôi Hai.

Tới đây thì tôi đã hiểu. Bỗng tôi rùng mình khi thấy mình biết được một điều bí mật của hỏa ngục. Trong cái rùng mình dữ dội ấy, ông Lực lượng biến mất. Đây là lần đầu tiên ông ấy ra đi như thế.

Cha sờ im lặng với gương mặt lo âu giống như chuyện vừa mới diễn ra. Tôi hỏi:

- Thưa cha, mình phải làm gì đi ạ! Con cũng cảm thấy ông ấy cho mình biết được một sự thật kinh khủng.

Cha sờ lắc đầu chậm chậm:

- Làm gì bây giờ? Chuyện lớn như trái đất, hệ thống như cỗ máy... liệu tôi với thầy có thể làm gì được bây giờ! Chi bằng chúng ta mỗi người phải **tự làm mới** hằng ngày, rồi xin Đức Chúa Thánh Thần canh tân bộ mặt trái đất.

Nghe quen quen. A! Thì ra trong bài giảng lễ chúa nhật nào cha sờ cũng lặp đi lặp lại cụm từ **tự làm mới**. Giờ tôi mới hiểu.

Đêm đó về “phòng” tôi lặng lẽ ghi vài trang cảm tưởng và những dòng quyết tâm, để sau này phòng khi làm linh mục, tôi sẽ giúp giáo dân hiểu tội đầu tiên mà quý xưng là tội *ngăn chặn sự đổi mới*.

Sáng sớm khi chuông nhà thờ đổ, tôi thức dậy nhưng bỗng thấy xung quanh tối mù. Thì ra đèn chong đã tắt tự lúc nào. Tôi quờ quạng tìm nhưng mãi vẫn không thấy cây đèn trứng vịt quen thuộc nằm chỗ nào. Tôi xé quơ vợi giấy để đốt soi tìm và mò lửa. Đốt được ngọn đèn mới hay mình đã đốt rụi hết những tờ giấy ghi chép đêm qua. Tôi rùng mình sờ gáy với ý nghĩ ông Lực lượng đang ở đâu đây.

(còn tiếp)